

Slavnost Seslání Ducha Svatého rok C (2025)

1. čtení – Sk 2,1-11

Všichni byli naplněni Duchem Svatým a začali mluvit.

Čtení ze Skutků apoštolů.

Nastal den letnic a všichni byli společně pohromadě. Najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přizene silný vítr, a naplnil celý dům, kde se zdržovali. A ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem Svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali. V Jeruzalémě bydleli zbožní židé ze všech možných národů pod nebem. Když se ten zvuk ozval, hodně lidí se sběhlo a byli ohromeni, protože každý z nich je slyšel, jak mluví jeho vlastní řečí. Žasli, divili se a říkali: „Ti, co tak mluví, nejsou to všichni Galilejci? Jak to tedy, že každý z nás slyší svou mateřštinu? My Parthové, Médové, Elamité, obyvatelé Mezopotámie, Judska a Kappadokie, Pontu a Asie, Frýgie a Pamfýlie, Egypta a lybijského kraje u Kyrény, my, kteří jsme připutovali z Říma, židé i proselyté, Kréťané i Arabové: slyšíme, jak našimi jazyky hlásají velké Boží skutky.“

Mezizpěv – Žl 104,1ab+24ac.29bc-30.31+34

Sešli svého ducha, Hospodine, a obnov tvář země!

Nebo: *Aleluja.*

Veleb, duše má, Hospodina!
Hospodine, můj Bože, jsi nadmíru velký!
Jak četná jsou tvá díla, Hospodine!
Země je plná tvého tvorstva.

Hynou, když vezmeš jim život,
a vracejí se do svého prachu.
Když sešleš svého ducha, jsou stvoření,
a obnovuješ tvář země.

Necht' věčně trvá Hospodinova sláva,
ať se Hospodin těší ze svého díla!
Kéž se mu líbí má píseň:
má radost bude v Hospodinu.

2. čtení – Řím 8,8-17

Všichni, kdo se dávají vést Božím Duchem, jsou Boží synové.

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

(Bratři!) Ti, kdo žijí svému tělu, nemohou se líbit Bohu. Ale vy žijete ne podle těla, nýbrž podle Ducha, jestliže skutečně ve vás přebývá Duch Boží. Kdo totiž nemá Kristova Ducha, ten není jeho. Je-li však ve vás Kristus, tělo je podrobeno smrti kvůli hříchu, ale duch je (plný) života, protože je ospravedlněn. A když sídlí ve vás Duch toho, který z mrtvých vzkřísil Ježíše, pak ten, který z mrtvých vzkřísil Krista Ježíše, probudí k životu i vaše smrtelná těla svým Duchem, který sídlí ve vás. Nuže, bratři, nejsme vázáni povinnostmi k tělu, že bychom museli žít, jak chce tělo. Žijete-li totiž tak, jak chce tělo, musíte umřít; jestliže však s pomocí Ducha ničíte záludnosti těla, budete žít. Neboť všichni, kdo se dávají vést Božím Duchem, jsou Boží synové. Nedostali jste přece ducha otroctví, že byste museli znova žít ve strachu. Dostali jste však ducha těch, kdo byli přijati za vlastní, a proto můžeme volat: „Abba, Otče!“ Spolu s naším duchem to potvrzuje sám Duch (svatý), že jsme Boží děti. Jsme-li však děti, jsme i dědici: dědici Boží a spoludědici Kristovi. Musíme ovšem jako on trpět, abychom tak mohli spolu s ním dojít slávy.

Sekvence

Svatý Duchu, sestup k nám,
dej své světlo temnotám,
v jasů lásky nech nás žít.

Přijď se svými dary zas,
otče chudých, mezi nás,
přijď nám srdce potěšit.

Těšiteli, buď náš host,
žij nám v srdci pro radost,
pro klid, kterým oplýváš.

Po práci nech oddychnout,
osvěž naši zprahlou pout',
setři slzy z našich řas.

Daruj šťastný plamen svůj
věrným srdcím, pamatuj
na nás, k nimž ses naklonil.

Bez tebe jsme na zemi
ubozí a ztracení,
kořist pro tmu, pro omyl.

Smyj z nás hříchy, stopy vin,
dej svou svěžest žíznivým,
vyhoj z bolestí a ran.

Zchladlým srdcím oheň dej,
z lhostejnosti pomáhej,
odved' ze scestí a chraň.

Ved' nás k ctnostem, nauč nás
dobrem naplňovat čas,
svými dary pomoz všem.

Uč nás, jak si zasloužit
šťastnou smrt. A dej nám žít
věčnou radost před Bohem.

Zpěv před evangeliem

Aleluja. Přijď, Duchu Svatý, naplň srdce svých věrných a zapal v nich oheň své lásky. Aleluja.

Evangeliium – Jan 14,15-16.23b-26

Duch Svatý nás naučí všemu.

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Jestliže mě milujete, budete zachovávat má přikázání. A já budu prosit Otce, a dá vám jiného Přímluvce, aby s vámi zůstal navždy. Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek. Kdo mě nemiluje, nezachovává moje slova. A (přece) slovo, které slyšíte, není moje, ale mého Otce, který mě poslal. To jsem k vám mluvil, dokud ještě zůstávám u vás. Ale Přímluvce, Duch Svatý, kterého Otec pošle ve jménu mém, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno ostatní, co jsem vám řekl já.“

Homilie

„Něco se stalo... a od té chvíle už nic nebylo jako dřív.“

Bratři a sestry,

slavíme dnešní den jako vrchol velikonoční doby. **Letnice** nejsou jen „závěr“ – jsou **počátek**. Teprve dnes se naplňuje smysl Ježíšova života, smrti a vzkříšení: Duch svatý je dán církvi, je dán každému z nás.

Ježíš sliboval: *„Nezanechám vás sirotky, pošlu vám Utěšitele.“* A dnes to slovo splnil. Učedníci, kteří se báli i vyjít ze dveří, najednou vystupují na veřejnost a začínají hlásat Krista. A ti, kdo je poslouchají, nejsou zmatení, ale naopak: **každý rozumí ve svém jazyce**.

Co to znamená?

Přichází Duch svatý – Bůh, který překládá lásku

Letnice nám ukazují, že Duch svatý je Bůh, který **překládá evangelium do jazyka srdce**. Každý z nás má svou řeč – někdo potřebuje trpělivost, jiný povzbuzení, někdo jen přítomnost druhého. Duch svatý je ten, kdo nás učí mluvit s lidmi tak, aby jim to bylo srozumitelné – ne jen jazykem slov, ale jazykem **pochopení, soucitu, konkrétní pomoci**.

V dnešním světě často mluvíme každý „svým jazykem“. Politika, internet, generace, názory – rozdělenost je všude. Ale Duch svatý je Duch jednoty. Tam, kde On působí, mizí nedorozumění. Ne proto, že by nás sjednotil násilím – ale protože nás spojuje v tom podstatném: v **pravdě a lásce**.

Přichází Duch proměny – neviditelný, ale skutečný

A teď si představme, jaké to bylo: učedníci zavření, vystrašení, bez odvahy – a najednou proměna. Co se změnilo? Jejich schopnosti? Ne. Jejich situace? Taky ne.

Ale **přišel Duch svatý**. A vnesl světlo tam, kde byla mlha. Vnesl sílu tam, kde byla slabost.

A právě tady bych vám rád vyprávěl malý příběh – zcela obyčejný, ale velmi výmluvný:

Jedna mladá žena pracovala v kanceláři dopravní firmy. Po čase si všimla, že jeden z řidičů se chová jinak než ostatní. Nebyl hlučný. Nepomlouval. Když se někdo zlobil, odpověděl klidně. Pomáhal, ač nemusel.

Jednou se ho zeptala: „Jak to děláte, že jste pořád tak klidný?“

Usmál se a řekl:

„Nejsem vždy klidný. Ale každé ráno, než nastartuju auto, řeknu Bohu: ‚Dej mi svého Ducha. Ať dnes nejsem překážkou, ale nástrojem.‘ A pak jedu.“

A právě v tom je síla Letnic. Duch svatý neproměňuje jenom „tamty“ apoštoly. On **chce proměnit i nás – dnes**. Nejen jednou za rok při slavnosti, ale každý den, když mu otevřeme dveře. Když mu ráno řekneme:
„Duchu svatý, přijď dnes i do mé práce, do mých slov, do mých vztahů.“

Všichni jsme chrámem Ducha

V listě Římanům jsme dnes slyšeli: „*Kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho.*“ Ale zároveň také: „*Duch svatý dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti.*“ To je nádherné a silné: **nejsme sirotci**. Máme v sobě Ducha, který nás oslovuje jménem, který nás zná, rozumí nám, vede nás. Duch, který **bydlí v našem nitru** – a dává nám nový život.

A i když nás někdy nikdo nepochopí, když budeme unavení, slabí, chybujiící – Duch svatý neopustí. Jen potřebuje jediné: **abychom mu dali prostor**.

Drazí bratři a sestry,
možná i my dnes žijeme za „zavřenými dveřmi“. Možná nás dusí únava, neklid, hněv, lhostejnost. Ale právě dnes Ježíš znovu říká:

„Přijměte Ducha svatého.“

Nečekejme, až budeme dokonalí. Začněme prosit dnes. A Letnice se stanou – možná ne s ohnivými jazyky, ale s tichou odvahou milovat tam, kde jsme. A proměnit ten kousek světa, který nám Bůh svěřil.

Přijď, Duchu svatý.

Obnov tvář země – i tu mou.

Amen.